

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/69/2021
Identifikačné číslo spisu:	7116208389
Dátum vydania rozhodnutia:	25.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7116208389.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu

JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek JUDr. Beaty Miničovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej, v spore žalobcov: 1/ Ing. E. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom U.XXX XX U., 2/ Mgr. V. U., bytom U., zastúpených spoločne JUDr. Michaelom Medviďom, advokátom, so sídlom Wurmova 1131/4, 040 23 Košice, proti žalovanému: KONRES k.s., so sídlom Hviezdoslavova 6/3388, 040 01 Košice, IČO: 47 249 005, správca konkurznej podstaty úpadcu: G. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., zastúpenému JUDr. Milanom Sedlákom, MBA, LL.M., advokátom, so sídlom Kukučínova 19, 040 01 Košice, o vylúčenie majetku zo súpisu konkurznej podstaty, vedenom na Okresnom súde Košice I, pod sp. zn. 30Cbi/9/2016, o dovolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. augusta 2020, č. k. 4CoKR/26/2020 - 244, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcov o d m i e t a .

II. Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 18. decembra 2019, č.k. 30Cbi/9/2016-186, žalobu zamietol s tým, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške 100%, ktorú sú žalobcovia v 1/ a 2/ povinní nahradiť.

2. Z obsahu spisu vyplynulo, že sa žalobcovia žalobou doručenou na súd prvej inštancie dňa 12.04.2016 domáhali voči žalovanému, aby súd určil, že správca konkurznej podstaty vylúči pozemok, parc. č. XXXX, zapísaný na LV č. XXXXX, k.ú. B., spoluvlastnícky podiel 3131/200000, zastavané plochy a nádvoria o výmere 359 m², a stavby, byt č. XX o výmere 67 m² v obytnom dome U., zapísaný na LV č. XXXXX, k.ú. B., podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu 3131/10000, súpis. č. XXX na parcele č. XXXX v podiele 1 (ďalej len „nehnutelnosti“) zo súpisu konkurznej podstaty

vo veci vyhláseného konkurzu na úpadkyňu G. O., bytom W.

XXX XX U. (ďalej len „úpadkyňa“) do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Podanú žalobu odôvodnili tým, že si uplatňujú svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, a to s poukazom na list zo dňa 01.09.2014 - výzva na vrátenie darovaných nehnuteľností. Žalobcovia argumentovali tým, že nehnuteľnosti v spoluvlastníckom podiele 1 darovali úpadkyňi na základe Darovacej zmluvy zo dňa 18.07.2014 (ďalej aj ako „darovacia zmluva“). Po obdarovaní uvedenými nehnuteľnosťami sa úpadkyňa k darcom (žalobcom) začala správať úplne inak, teda hrubým spôsobom a začala ich napádať. Chladné správanie úpadkyne, ktorá sa prestala s rodičmi (žalobcami) kontaktovať a navštevovať ich, žalobcovia vyhodnotili

ako hrubé porušenie dobrých mravov. Mali za to, že predmetné nehnuteľnosti úpadkyňa prijala účelovo, ktoré správanie voči nim ako rodičom považovali za neetické.

Vzhľadom na uvedené správanie úpadkyne žalobcovia od darovacej zmluvy v zmysle platných ustanovení Občianskeho zákonníka odstúpili, a výzvou zo dňa 01.09.2014 požiadali úpadkyňu o vrátenie uvedených nehnuteľností.

3. Neúspech žalobcov v konaní, ku ktorému dospel súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalobcovia v konaní neunesli dôkazné bremeno v otázke vzniku ich práva na vrátenie daru, a preto súd prvej inštancie žalobu zamietol. Na doplnenie súd prvej inštancie uviedol,

že vrátenia daru sa môže domáhať darca, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy. Z uvedeného vyplýva, že predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu, je veľký nevďak zo strany obdarovaného, prejavujúci

sa v takom jeho správaní, ktoré možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov.

Ide o porušenie značnej intenzity alebo o porušovanie sústavné, ktoré však v dôsledku jeho trvania, priebehu a pôsobenia na darcu nadobudne povahu hrubého porušenia dobrých mravov.

4. Nakoľko žalobcovia tvrdili vo výzve zo dňa 01.09.2014, že obdarovaná sa začala voči nim správať úplne inak, chladne, prestala sa s nimi kontaktovať, navštevovať

ich už po prepise (časti) majetku z roku 2012 (v konaní vedenom na okresnom súde

pod sp. zn. 27Cbi/5/2016 - tiež o vylúčenie veci z majetku podstaty), to znamená,

že žalobcovia úpadkyňi darovali ďalší majetok v júli 2014. Žalobcovia podľa názoru súdu prvej inštancie uvádzali skutkové tvrdenia v rozpore so skutočnosťami, ktoré vyplývali

z ich následného konania. Rovnako bol súd prvej inštancie toho názoru, že samotné dôvody uvádzané žalobcami nie sú takými dôvodmi, ktoré by zakladali a dali sa kvalifikovať

ako hrubé porušenie dobrých mravov. V tejto súvislosti súd prvej inštancie zdôraznil,

že správanie sa obdarovanej chladne a nekontaktovanie sa, ešte nezakladá takú intenzitu porušenia dobrých mravov, aby to spôsobilo vznik práva na vrátenie daru. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na výpoveď samotnej úpadkyne, kde uviedla, že vzťahy boli dlhodobejšie zlé. V danom prípade z časového hľadiska od darovania (18.07.2014) do výzvy na vrátenie daru (01.09.2014) počas letných prázdnin prešlo iba mesiac a pol, t. j. 44 dní,

čo nebolo možné podľa súdu prvej inštancie ustáliť ako dlhodobé

nekontaktovanie sa, resp. nenavštevovanie sa, i keď subjektívne takýto pocit žalobcovia mohli nadobudnúť. Z uvedeného dôvodu okresný súd uzavrel, že uvedené správanie úpadkyne

nie je možné považovať za hrubé porušovanie dobrých mravov. Vo svojej výpovedi svedkyňa - úpadkyňa nepotvrdila fyzický „atak - sotenie,, namierený voči osobe žalobcu 1/, preto súd prvej inštancie takéto tvrdenie vyhodnotil ako nepreukázané a nedôveryhodné.

5. Za daných okolností súd prvej inštancie vyslovil názor, že sa mu konanie žalobcov javí ako účelové, so snahou uchrániť majetok pred konkurzom, nakoľko konkurzné konanie bolo začaté dňa 24.07.2014 a výzva na vrátenie daru (ktorý postihuje konkurz)

bola vyhotovená dňa 01.09.2014, teda v čase kedy už úpadkyňa a žalobcovia mali,

resp. mohli mať vedomosť o existencii vedeného konkurzného konania na obdarovanú - úpadkyňu.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba

je nedôvodná, z ktorého dôvodu ju v celom rozsahu zamietol.

6. Pri rozhodovaní o trovách konania súd prvej inštancie aplikoval ust. § 255

ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Z dôvodu, že žalovaný mal vo veci plný úspech, priznal mu súd prvej inštancie náhradu účelne vynaložených trov konania vo výške 100 % voči žalobcom.

7. Na odvolania žalobcov Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 20. augusta 2020, č. k. 4CoKR/26/2020 - 244, výrokom I. konanie o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 18. decembra 2019, č. k. 30Cbi/9/2016 - 186, zastavil. Výrokom II. žalovanému priznal proti žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

8. Odvolací súd bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario) odvolacie konanie, resp. konanie o odvolaniach žalobcov zastavil podľa ust. § 378 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 161 ods. 3 C. s. p. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že nakoľko sa v danom prípade jedná o konanie o vylúčení majetku zo súpisu konkurznej podstaty podľa § 78 ZKR, teda sporu vyvolaného konkurzom, zo zákona sa obligatórne vyžaduje, aby strany boli zastúpené advokátom (§ 90 ods. 1 C. s. p.). Výnimku zákon pripúšťa len v prípade, ak je strana fyzickou osobou a má sama vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ide o právnickú osobu, ktorá zamestnáva takúto osobu, prípadne je takáto osoba jej členom. Advokát je profesionálnym zástupcom a svoje povolanie vykonáva v rámci podnikateľskej činnosti v zmysle § 2

ods. 1 Obchodného zákonníka. Zastupovanie v konaní pred súdmi je výkonom advokácie podľa § 1 ods. 2 Zákona o advokácii, ktorý je ex lege vyhradený advokátom.

Podmienka povinného zastúpenia advokátom má všeobecný charakter a musí byť splnená tak v konaní pred súdom prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní.

9. Dôraz odvolací súd kladol na to, že o povinnom právnom zastúpení boli žalobcovia súdom prvej inštancie poučení uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 30.09.2016, kde boli žalobcovia zároveň vyzvaní aby si v lehote 15 dní zvolili advokáta (č. l. 48 spisu). Uvedené uznesenie prevzali žalobcovia dňa 06.10.2016 a doložili plné moci zo dňa 10.10.2016, ktorými splnomocnili na zastupovanie v konaní advokáta

JUDr. Petra Molitorisa (č. l. 64, 66 spisu). V priebehu konania žalobcovia oznámili súdu prvej inštancie, že nemajú ustanoveného právneho zástupcu, z ktorého dôvodu podali žiadosť o poskytnutie právneho zástupcu Centrom právnej pomoci (č. l. 147, 156, 164 spisu).

Z právoplatných rozhodnutí Centra právnej pomoci, Kancelária Košice zo dňa 17.10.2019 odvolací súd zistil, že žalobcom nebol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci

(č. l. 180 - 181 spisu). Žalobcovia následne dňa 16.12.2019 splnomocnili Mgr. Ivana Centka, bytom Topášová 48, 040 01 Košice na zastupovanie žalobcov v spore (č. l. 183 spisu).

Keďže z uvedenej plnej moci vyplývalo, že táto nebola udelená Mgr. Ivanovi Centkovi ako advokátovi, súd prvej inštancie žalobcov na túto skutočnosť upozornil na pojednávaní dňa 18.12.2019. Žalobkyňa 2/ oznámila súdu prvej inštancie, že má vysokoškolské vzdelanie, ale nie právnického smeru. Následne, advokát, JUDr. Peter Molitoris, PhD. oznámil súdu prvej inštancie, že k ukončeniu zastupovania žalobcov z jeho strany došlo dňa 03.12.2018, na základe výpovede plných mocí udelených mu žalobcami.

10. S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd upozornil, že žalobcovia už v priebehu konania na súde prvej inštancie neboli v spore odo dňa 03.12.2018 zastúpení advokátom, pričom splnenie podmienok pre aplikáciu výnimky z obligatórneho zastúpenia podľa ust. § 90 ods. 1 písm. a/ C. s. p. u nich preukázaná nebola.

Žalobcovia boli kvalifikovaným spôsobom poučení súdom prvej inštancie o povinnom zastúpení advokátom v spore, ako aj o dôsledkoch nezvolenia si advokáta v zmysle ust. § 90 ods. 2 C. s. p. Odvolací súd poukázal aj na postup súdu prvej inštancie, ktorý po oznámení žalobcov, že došlo k ukončeniu ich právneho zastúpenia advokátom,

JUDr. Petrom Molitorisom, umožnil súd prvej inštancie žalobcom zabezpečiť si právne zastúpenie advokátom v spore prostredníctvom Centra právnej pomoci, ktoré nárok žalobcom na poskytnutie právnej pomoci nepriznalo. Žalobcovia síce následne splnomocnili v spore Mgr. Ivana Centka, avšak z predloženej plnej moci zo dňa 16.12.2019 tak podľa súdu prvej inštancie ako ani podľa odvolacieho súdu nevyplývalo, že tento ich v konaní zastupuje ako advokát, tak ako to vyžaduje ust. § 90 ods. 1 C. s. p.

11. Nakoľko žalobcovia podali odvolania bez splnenia podmienky obligatórneho zastúpenia, aj keď boli o tejto zákonnej povinnosti riadne poučení súdom prvej inštancie, odvolací súd bol povinný na absenciu tejto procesnej podmienky odvolacieho konania

ex offio prihladať a postupovať v zmysle ust. § 161 ods. 3 C. s. p. (keďže nebola odstránená), čo viedlo k zastaveniu odvolacieho konania v spojení s ust. § 90 ods. 2 C. s. p.

Z dôvodu neodstránenia (nesplnenia) obligatórnej zákonnej podmienky odvolacieho konania (povinného zastúpenia) odvolací súd nemohol na odvolania žalobcov zo dňa 05.02.2020

(č. l. 197 - 198 spisu) prihladať.

12. Okrem vyššie uvedenej argumentácie žalobca 1/ v odvolaní vyslovil aj námietku zaujatosti voči konajúcemu sudcovi, keď uviedol, že tento mohol byť zaujatý, pretože

od bývalého manžela jeho dcéry sa dozvedel, že konajúci sudca ho zastupoval v rozvodovom konaní s jeho dcérou, úpadkyňou, teda konajúci sudca vystupoval ešte ako advokát „proti jeho dcére“, z čoho malo byť zrejmé, že mohol byť v prejednávacom spore zaujatý. Odvolací súd v súvislosti so vznesenou námietkou zaujatosti bol toho názoru, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa s uvedenou námietkou nezaoberal. S poukazom na znenie

ust. § 52 ods. 2 C. s. p. odvolací súd ustálil, že námietka zaujatosti vznesená žalobcom 1/

v odvolaní, nemá potrebné zákonné náležitosti, ktorými sú mimo ďalších aj údaj, kedy sa strana uplatňujúca námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť.

Z uvedeného dôvodu nebolo možné podľa názoru odvolacieho súdu na takúto námietku zaujatosti podľa ust. § 52 ods. 2 posledná veta C. s. p. prihladať.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré bolo zastavené, odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 C. s. p. Vzhľadom na to, že žalobcovia ako strana sporu procesne zavinili zastavenie odvolacieho konania, pretože neodstránili nedostatok podmienky konania, odvolací súd skonštatoval,

že žalovanému vznikol nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že túto

sú žalobcovia povinní nahradiť. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

14. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej aj ako „dovolatelia“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnili tým,

že im súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ust. § 420 písm. f/ C. s. p.).

15. Podstatná dovolacia argumentácia žalobcov sa týkala odopretia princípu ústnosti

vo vzťahu k žalobcovi 2/ s poukazom na to, že súd prvého stupňa sa konal bez prítomnosti žalobcu 2/.

Princíp ústnosti v civilnom konaní je súčasťou práva na spravodlivé prerokovanie veci. Dovolatelia okrem prevládajúceho princípu ústnosti v civilnom konaní poukázali

aj výnimky. Medzi výnimkami dovolatelia samy uviedli aj prerokovanie opravných prostriedkov a ich prípustnosti bez potreby nariadenia pojednávania, ak je zrejmé, že neboli splnené procesné podmienky na ich podanie. V rámci podaného dovolania žalobcovia upriamili pozornosť na rozsiahlu právnu teóriu vzťahujúcu sa na princíp ústnosti konania, a rovnako tak aj na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva.

Z dôvodu porušenia princípu ústnosti v prípade žalobcu 2/, dovolatelia navrhli rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť v celom rozsahu a vec vrátiť na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

16. K dovolaniu žalobcov sa žalovaný nevyjadril.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [(ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podali včas žalobcovia v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p.,

bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ C. s. p.).

18. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

19. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou, ktorého

je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky

procesné podmienky, za splnenia, ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti.

20. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované

v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017).

21. V zmysle ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo, ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v ust. § 420 písm. a/ až f/ C. s. p.: a)

sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať

pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f)

súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva

v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p., je to, že ide buď o rozhodnutie

vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 C. s. p., dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré

nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo, alebo nedošlo.

23. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

24. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata*, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

25. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

26. Podľa ust. § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť

iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

27. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.).

Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim

spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C. s. p. v spojení

s ust. § 431 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

28. Dovolatelia prípustnosť svojho dovolania vyvodzujú z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu,

sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

29. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

30. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo

na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade

s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia

ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

31. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

32. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovocatelia vytýkali odvolaciemu súdu odopretie princípu ústnosti vo vzťahu k žalobcovi 2/, v konaní na súde prvej inštancie, ktorý princíp je súčasťou práva na spravodlivé prejednanie veci.

33. Dovolací súd považuje za potrebné predovšetkým upriamiť pozornosť na skutočnosť, že okrem rozsiahlej teoretickej právnej argumentácie vzťahujúcej sa na princíp ústnosti,

zo samotného dovolania nevyplyva, v čom konkrétne, resp. v akom nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu, videli dovocatelia odopretie princípu ústnosti vo vzťahu k žalobcovi 2/. Odvolací súd rozhodol o zastavení odvolacieho konania bez nariadenia pojednávania, pretože nebola splnená procesná podmienka konania, a to povinné zastúpenie advokátom na strane žalobcov. S prihliadnutím na uvedené dovolací súd konštatuje,

že v uvedenom prípade neboli dané podmienky na nariadenie pojednávania v rámci odvolacieho konania v zmysle ust. § 385 ods. 1 C. s. p., ktorými je existencia potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo, že by to vyžadoval verejný záujem.

V ostatných prípadoch sa pojednávanie pred odvolacím súdom nenariaďuje.

34. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd po preskúmaní postupu odvolacieho súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia, dospel k záveru, že nakoľko nedošlo

k porušeniu práva žalobcov, tzn. ani žalobcu 2/, na spravodlivý proces v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p., argumentácia žalobcov nebola dôvodná.

35. Dovolací súd preto konštatuje, že dovolanie žalobcov podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., nie je procesne prípustné, z ktorého dôvodu ich dovolanie proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podľa ust. § 447 písm. c/ C.s.p., ako procesne neprípustné odmietol

bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

36. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p. tak,

že žalovanému, ktorý bol v dovolacom konaní úspešný, nepriznal náhradu trov konania, keďže mu v dovolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli (k tomu vid' judikát

č. R 72/2018).

37. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.